

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **P. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. X, ve věci bodového hodnocení řidiče,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Vsetín, odbor správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 6. 10. 2021, č. j. X, zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), námitky žalobce ze dne 19. 5. 2021 proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů a provedené záznamy potvrdil. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že pouze precizoval jeho výrok, aby z něj bylo zřejmé, že se potvrzují všechny záznamy bodů. Odvolacím námitkám žalovaný nevyhověl.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobce požadoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalobní body soud shrnuje takto:

- a) žalovaný nerespektoval odvolací důvody, nezabýval se předloženými důkazními prostředky a některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalobce předložil rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech, z nichž vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů, přičemž by dle zásady legitimního očekávání měla u krajských úřadů existovat obdobná praxe při posuzování obdobných věcí;
- b) žalovaný posuzoval jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků, ta jsou však sama o sobě nedostatečnými podklady pro záznam bodů;
- c) ačkoli lze souhlasit s žalovaným, že je blokové řízení specifické, nelze tím omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu požadavků zákona na tento typ rozhodnutí. Pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677 nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku, naproti tomu blok série FC/2013 č. C 1404971 ano, je tedy zřejmé, že i přes specifčnost blokového řízení a pokutového bloku samotného lze vydat rozhodnutí splňující zákonné požadavky. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době jeho spáchání, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Argument, že přestupce dal podpisem pokutového bloku souhlas nejen s tímto druhem projednání, ale i se správností takového rozhodnutí, je nesprávný, neboť od přestupce nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu;
- d) pokutové bloky ze dne 19. 11. 2020 a 3. 3. 2019 jsou nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť v nich přestupek není vymezen konkrétním, individualizovaným jednáním. V pokutovém bloku ze dne 19. 11. 2020 je uvedeno, že přestupek byl spáchán úmyslně, aniž je tato skutečnost jakkoliv odůvodněna. V pokutovém bloku ze dne 3. 3. 2019 není uvedeno označení celého roku, kdy mělo k přestupku dojít, není uvedena celá právní kvalifikace porušení povinnosti (je uveden pouze § 7 bez dalšího upřesnění), a dále není uvedena forma zavinění. Z bloků není patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta, přičemž tyto nedostatky nelze zhojit přípustnosti strohých a zkratkovitých formulací.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a správní řízení probíhalo standardním a zákonným způsobem. Zdůraznil, že české právo není založeno na precedentech, proto žalovaný není vázán rozhodovací praxí jiných správních orgánů. K způsobilosti příkazových bloků uvedl, že oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě je nedostačující tehdy, pokud přestupce tvrdí, že přestupek nespáchal, což žalobce v souzené věci netvrdil. I přes tuto skutečnost si správní orgán I. stupně kopie bloků vyžádal a tyto posoudil, přičemž dospěl k závěru, že byly vypsány takovým

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

způsobem, že jsou způsobilými podklady pro záznam bodů, přičemž tyto body byly žalobci připsány správně.

C) Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován Uvedl-li proto žalobce obecně (jako nadpis dílčí kapitoly žaloby) pouze „*Nerespektování odvolacích důvodů*“, jedná se o výtku nenaplněnou jakýmkoli konkrétním skutkovým obsahem (není uvedeno, která odvolací námitka zůstala opomenuta), a proto se jí soud nemohl nijak blíže zabývat. Stejně tak tvrzení, že žalovaný zcela ignoroval důkazní návrhy žalobce, není nijak konkretizováno. Úkolem soudu jakožto nestranného posuzovatele však není za žalobce žalobní body domýšlet.
6. Absence reakce žalovaného na rozhodnutí jiných správních orgánů, kterých se žalobce v žalobě dovolává, nemůže být žalovanému vytýkána, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce tato rozhodnutí ani jakákoli jiná rozhodnutí, která by svědčila o odlišné správní praxi, k odvolání ani jeho doplnění nedoložil. Učinil tak teprve k žalobě. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce pouze uvedl, že správní orgány jsou povinny dodržovat princip předvídatelnosti ve své úřední činnosti a tedy posuzovat stejné případy shodně, přičemž obdobné podklady byly již v minulosti mnohokrát označeny Krajskými úřady Moravskoslezského či Jihočeského kraje za nezpůsobilé pro záznam bodů. Žádná rozhodnutí dokumentující tvrzenou praxi však nedoložil, tudíž neměl žalovaný nač reagovat.
7. Krajský soud uvádí, že správní praxe zakládající legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Této zásady se lze proto stěžovat dovolávat odkazem na čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě, jak činí žalobce v žalobě. Zásada tak byla žalobcem nesprávně aplikována. Poukázat lze v této souvislosti na bohatou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, v reakci na totožné argumenty (ve věci tamního stěžovatele zastupoval týž advokát) uvedl: „*V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právní NSS.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

8. Poněkud nepochopitelná je pro krajský soud skutečnost, že odlišná správní praxe, jíž se žalobce v žalobě dovolává, má dle jeho tvrzení spočívat v tom, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů nevychází správní orgán toliko z oznámení o uložení pokut. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně v posuzované věci zcela v souladu s požadavky žalobce příkazové bloky opatřil a jejich obsahem se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval, stejně jako následně žalovaný.
9. Krajský soud pouze pro pořádek v této souvislosti uvádí, že žalobce v žalobě používá zažitou starší terminologii „blokové řízení“ a pokutový blok“, ačkoli zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zavedl jakožto nástupce blokového řízení (§ 112 odst. 6 uvedeného zákona), příkaz na místě, upravený v § 91 a 92 uvedeného zákona. Krajský soud však používá již terminologii odpovídající současné právní úpravě, nicméně s vědomím, že starší judikatura týkající se blokového řízení je zásadně použitelná i na ukládání pokut příkazem na místě.
10. Ustálená judikatura důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou totiž odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).
11. Jde-li o zpochybnění skutečností obsažených v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s účastníkem skutečně projednán přestupek formou příkazu na místě, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí příkazového bloku, které by prokázaly, že byl žalobce skutečně na místě činu přítomen a byla mu pokuta formou příkazu na místě uložena, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS).
12. V posuzované věci ale opatřil a přezkoumával správní orgán I. stupně předmětné příkazové bloky nadbytečně. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané příkazové bloky, či jiná rozhodnutí, na jejichž podkladě bylo vytvořeno oznámení o uložení pokuty, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si příkazový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, Nejvyšší správní soud s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS,

uvedl: „(...)oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“

13. Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů ze dne 19. 5. 2021 toliko obecně konstatoval, že proti záznamům bodů vznáší námitky, aniž by je jakkoli konkretizoval, a dále navrhl doplnění dokazování o podkladová rozhodnutí o uložení pokut. Žádné konkrétní námitky, jež by vyvolávaly nutnost porovnávat obsah oznámení o uložení pokuty se samotnými příkazovými bloky, žalobce neuplatnil. Správní orgán I. stupně tudíž, neměl-li sám pochybnosti, nebyl povinen příkazové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření podpisu žalobce. Krajský soud proto shrnuje, že žalobní námitka, že správní orgány nevycházely při vydání rozhodnutí z příkazových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu, a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem nesprávně aplikována. Žalobní body a) a b) jsou tak nedůvodné.
14. Jak již soud shrnul výše, je předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda deliktní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému deliktnímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že v řízení o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v řízení o přestupku.
15. Námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky příkazových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87; či ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49, bod 19).
16. Výčtem typových vad příkazových bloků bez vztahu ke konkrétním v posuzované věci relevantním podkladům, který žalobce učinil součástí žaloby jako žalobní bod c), se krajský soud pro jejich obecnost nezabýval. Pokutové bloky série HG/2014 č. G 1498901 a série GF/2013 č. F 0832677, které žalobce v žalobě zmínil, nebyly v posuzované věci vůbec použity. Namítal-li žalobce jejich existenci jako ukázkou toho, že některému z policistů se podařilo pokutový blok vyplnit způsobem z pohledu žalobce bezvadným, pak krajský soud připomíná žalobci, že soudům rozhodujícím ve správním soudnictví je svěřena ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli stráž nad dokonalostí úkonů správních orgánů. Nelze proto dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí

z porovnávání správních aktů vydaných různými správními orgány a vyhodnocování toho, kterému policistovi se podařilo nejpodrobněji či nejvíce krasopisně vyplnit pokutový, resp. příkazový blok.

17. Námitka bližšího neodůvodnění úmyslné formy zavinění v příkazovém bloku ze dne 19. 11. 2020 je lichá. Obsahové náležitosti příkazového bloku, který je formulářovým písemným vyhotovením příkazu na místě, jsou stanoveny v § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 92 odst. 2 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky se v příkazovém bloku uvede právní kvalifikace skutku včetně formy zavinění. Zákon o odpovědnosti za přestupky v § 15 rozlišuje dvě formy zavinění, a to úmyslné a z nedbalosti, s čímž zcela koresponduje tiskopis příkazového bloku, vydávaný Ministerstvem financí, v němž je jako bod 7 uvedeno „Forma zavinění: úmysl/nedbalost (nehodící se škrtněte)“. Odůvodnění, které je zpravidla obligatorní náležitostí všech rozhodnutí správních orgánů, je však v případě příkazového bloku nahrazeno vlastnoručně podepsaným prohlášením účastníka, že s uložením povinnosti souhlasí. Jestliže oprávněná úřední osoba při vyplňování předmětného příkazového bloku ze dne 19. 11. 2020 přeškrtnula slovo nedbalost, zcela dostala požadavku § 92 odst. 2 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky uvést v příkazovém bloku formu zavinění, tj. úmysl.
18. Druhým příkazovým blokem, proti němuž uplatnil žalobce v žalobě konkrétní námitky, byl blok ze dne 3. 3. 2019. K námitce žalobce, že v kolonce 5, kde je uveden popis skutku, není označen celý rok, kdy mělo k přestupku dojít, krajský soud uvádí, že údaj „3. 3. 19“, je běžně užívaná zkratkovitá forma zápisu data, jež nečiní průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže, obzvláště je-li v dalších kolonkách uvedeno, že žalobce i oprávněná úřední osoba podepsali blok dne 3. 3. 2019. Je tedy zcela zřejmé, že přestupek byl spáchán v roce 2019 a ne např. v roce 1919 či ještě o další století dříve. K výtce neuvedení celé právní kvalifikace krajský soud uvádí, že v téže kolonce č. 5 předmětného příkazového bloku je uvedeno „§ 7 z. č. 361/2000 Sb.“, a dále je uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 uvedeného zákona platí, že „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“ V kontextu těchto dvou údajů je tak zcela zřejmé, že povinnost, za jejíž porušení byl žalobce sankcionován, může být jediné povinnost uvedená v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť jediné jejímu porušení odpovídá zmíněná skutková podstata přestupku.
19. K poslední námitce neuvedení formy zavinění v příkazovém bloku ze dne 3. 3. 2019 krajský soud uvádí, že v kolonce č. 7 tohoto příkazového bloku skutečně není forma zavinění uvedena (není přeškrtnuta žádná z variant úmysl/nedbalost). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39 uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru.“ Nevyplnění kolonky o formě zavinění je pak právě jedním z příkladů, kdy chybějící náležitost nebude mít zpravidla na použitelnost bloku jako podkladu k záznamu bodů žádný vliv. V Přehledu jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet

bodů za tato jednání, který je přílohou č. 1 zákona o silničním provozu, je totiž uvedeno, že 2 body se zaznamenají za „držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla“, aniž by bylo uvedeno, že se musí jednat o zavinění v určité formě. Vyplývá-li tedy z popisu skutku v předmětném bloku, že žalobce držel při jízdě hovorové zařízení, je pro záznam bodů irelevantní, zda se žalobce tohoto jednání dopustil úmyslně nebo z nedbalosti.

D) Závěr a náklady řízení

20. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. srpna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu